

VÉSZI ENDRE

Tél után túlvilági fények

Üvegcsimbalom hasas üvegbrácsa
egy cirokseprőn dermedt üvegyöngyök
az üvegúton kék üvegszilánkok
egy üvegarc az ablak keretében
üvegnaptárban üvegnapok rácsa
egy üvegszemben dermedt üvegszégnyen
üvegmadonnám fénytörékeny égen
üvegreményem üvegmesszeségem.

●
Tél után túlvilági fények
az új felvétel-láttelel
a rézmetszésű Lényeg
megint kegyetlenebb.

A száj az arcban vörös fércelés
a szem körül szorongás holdkorongja
a szemtükör fénybohócok porondja
tél után a manézs!

Laza szövésű égbe száll a kéz.

CSORBA GYŐZŐ

Hosszú se volt

Közel hajolt a hegy, a háztetők
fölébe dőltek szinte oldaláról,
szemem majd az egész várost befogta
kelettől nyugatig, s ez ugyancsak kötött;
ha nagyon figyeltem: a jármű-zajok is
utánam nyúltak s a vasárnapi
harangok mély s magas kongásai,
csak egynéhány akác, propelleres juhar,
a szegély-árokban szintén a megszokott
növényzet: pipacs, kamilla, búzavirág,
zsálya, bürök, csalán s a többiek.
Iszonyú nap sütött, a fatövek köré
menekültek az árnyékok, bár nem nagyon
reménykedhettek oltalomban a kiszítt
lombok alatt.

Hosszú se volt az út,
de visszavitt jó harminc évre mégis.